

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 261

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 mai 2013

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
Decizia nr. 112 din 5 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat	2-4	211.	— Decizie privind eliberarea domnului Mihai Cristian Sebastian din funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice	13	
Decizia nr. 159 din 12 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale ordonanței de urgență, în ansamblul său, și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	4-9	212.	— Decizie privind numirea domnului Constantin Marius Banu în funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice	13	
Decizia nr. 162 din 12 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	9-12		ACTE ALE ASOCIAȚIEI NAȚIONALE A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA		
			1.	— Hotărâre pentru aprobarea raportului și programului de activitate ale Consiliului director	14
			2.	— Hotărâre pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli și a situațiilor financiare anuale	14
			3.	— Hotărâre privind aprobarea standardelor de evaluare obligatorii pentru desfășurarea activității de evaluare	14-15
			4.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului Comisiei de etică și disciplină	15
			5.	— Hotărâre pentru aprobarea unor membri de onoare....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 112**

din 5 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8⁵ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8⁵ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat, excepție ridicată de Nicolîța Varodin și Ana Gheorghîță în Dosarul nr. 47.859/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.528D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 47.859/3/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8⁵ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurențele Nicolîța Varodin și Ana Gheorghîță în cadrul unui litigiu având ca obiect soluționarea cererii acestora prin care solicită, în calitate de urmașe ale unor cadre militare, acordarea indemnizației prevăzute de art. 8⁵ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale: art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate.

În acest sens, arată că prin sentința recurată s-a adus atingere dreptului de indemnizație prevăzut de dispozițiile de lege criticate, prin neacordarea acestuia, deși, potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 82/2006, sunt prevăzute imperativ, *expressis verbis*, categoriile de urmași care nu beneficiază de aceste drepturi, categorie în care autorii excepției de neconstituționalitate nu se află. De asemenea, sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1) din Constituție, întrucât nu pot beneficia de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție.

Cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, arată că dispozițiile de lege criticate instituie o discriminare care are un dublu sens: a) în primul rând, este vorba despre o discriminare între categoriile de urmași, întrucât, în timp ce urmașii soldaților și gradaților voluntari, precum și cei ai personalului civil participant la acțiunile militare beneficiază de drepturile conferite de acest act normativ, autorii excepției — în calitate de urmașe ale cadrelor militare participante la acțiunile militare și care au decedat în aceleași împrejurări — nu beneficiază de aceste drepturi; b) în al doilea rând, autorii excepției consideră că sunt discriminați față de urmașii celorlalte cadre militare care au decedat în același tragic eveniment, în sensul că nu au primit această indemnizație, așa cum au primit urmașii celorlalte cadre militare.

În final, invocă prevederile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, dar și doctrina și literatura de specialitate, cu privire la înțelesul noțiunii de „discriminare”.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Cu privire la dispozițiile art. 15 alin. (1) din Constituție, apreciază că autorilor excepției nu li s-a refuzat recunoașterea unui drept consacrat prin Constituție sau prin alte legi. Dimpotrivă, textul de lege criticat nu le recunoaște un astfel de drept.

În ceea ce privește dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, instanța apreciază că există o diferență de tratament între urmașii cadrelor militare, pe de-o parte, și urmașii soldaților, gradaților voluntari și ai personalului civil, pe de altă parte. Această diferență este, însă, prevăzută de lege, într-un mod accesibil și previzibil, întrucât, potrivit art. 24 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, „*Urmașii cadrelor militare în activitate și ai celor în rezervă, mobilizate sau concentrate în unități militare, decedate în timpul și din cauza serviciului ca urmare a unor acțiuni militare, accidente, catastrofe sau a unor acte de devotament excepțional ori a unor misiuni în cadrul forțelor internaționale destinate menținerii păcii ori constituite în scopuri umanitare, au dreptul la o pensie egală cu solda lunară pe care cadrele militare au avut-o la data decesului, care se actualizează potrivit prevederilor art. 11.*”

Or, atât prevederile de lege criticate, cât și art. 24 din Legea nr. 80/1995 au același domeniu de aplicare în ce privește situațiile care pot da naștere drepturilor pe care le reglementează, în ambele cazuri fiind vorba de acordarea unor

drepturi urmașilor celui decedat în anumite împrejurări enumerate de textele de lege. Drepturile acordate urmașilor în cele două cazuri sunt comparabile din punct de vedere al finalității și întinderii, raportându-se la „solda lunară brută/salariul de bază brut pe care cel decedat l-a avut la data producerii evenimentului” [art. 8⁵ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006], respectiv la „solda lunară pe care cadrele militare au avut-o la data decesului” (art. 24 din Legea nr. 80/1995).

Așa cum rezultă din actele dosarului, autorii excepției de neconstituționalitate beneficiază de pensia prevăzută la art. 24 din Legea nr. 80/1995.

Prin urmare, excluderea urmașilor cadrelor militare de la plata indemnizației prevăzute de art. 8⁵ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 este o măsură proporțională cu scopul urmărit, întrucât în privința acestora există deja reglementat un drept similar.

În schimb, pentru soldații, gradații voluntari și personalul civil nu este reglementat un astfel de drept. Astfel, Legea nr. 384/2006 privind statutul soldaților și gradaților voluntari prevede în art. 20 doar posibilitatea acordării unei despăgubiri, drept prevăzut și pentru cadrele militare în art. 21 din Legea nr. 80/1995. De altfel, autorii excepției au beneficiat de o astfel de despăgubire, în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 1.190/2005.

În consecință, în opinia instanței, diferența de tratament este justificată de necesitatea evitării acordării, în favoarea urmașilor cadrelor militare, de două ori a aceluiași drept, fapt ce ar crea premisa nașterii unei situații discriminatorii, dar, de această dată, în detrimentul urmașilor soldaților, gradaților și personalului civil. Măsura restrângerii domeniului de aplicare a dispozițiilor de lege criticate este una proporțională și contribuie la menținerea unui echilibru între interesele în prezență, precum și a echilibrului mai larg între interesul privat (de a fi indemnizat corespunzător într-o situație excepțională) și cel general (de a păstra egalitate în drepturi).

Referitor la art. 44 din Constituție, instanța nu apreciază ca fiind întemeiată susținerea autorilor excepției de neconstituționalitate, deoarece aceștia nu au fost privați de un drept.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că, fiind vorba despre indemnizații cu caracter reparator, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.087/2008, legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare ale acestora. Pe de altă parte, măsura criticată se aplică tuturor subiecților de drept prevăzuți în ipoteza normei legale, fără privilegii sau discriminări.

Totodată, arată că și urmașii cadrelor militare decedate ca urmare a unor acțiuni militare beneficiază de măsuri reparatorii, și anume despăgubiri acordate potrivit art. 21 din Legea nr. 80/1995.

În final, consideră că susținerile autorilor excepției vizează mai degrabă modificarea dispozițiilor de lege criticate, astfel încât dreptul la acordarea indemnizației reparatorii lunare să le fie acordat și urmașilor cadrelor militare decedate în urma participării la acțiuni militare, criticându-se astfel o omisiune legislativă și, în consecință, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, acestea instituie un tratament juridic diferit, care este justificat în mod obiectiv și rezonabil, pe de-o parte, de categoriile diferite de persoane vizate, iar, pe de altă parte, de existența unei reglementări

distincte prin care se instituie prestațiile sociale pentru categoriile de persoane menționate. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 213/2004.

Totodată, consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici celorlalte prevederi constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8⁵ alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 3 noiembrie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 111/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile criticate au următorul conținut: „(1) *Urmașii personalului armatei decedat ca urmare a participării la acțiuni militare beneficiază de următoarele drepturi: [...] b) o indemnizație lunară egală cu solda lunară brută/salariul de bază brut pe care cel decedat l-a avut la data producerii evenimentului care a cauzat decesul, care se actualizează potrivit legii, pentru urmașii soldaților și gradaților voluntari, precum și ai personalului civil, care nu realizează venituri din salarii sau din activități independente indiferent de numărul acestora;*”.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 reglementează acordarea unor drepturi personalului armatei participant la acțiuni militare și urmașilor celui decedat. Potrivit art. 2 din acest act normativ, sintagma „personalul armatei” cuprinde „cadrele militare, soldații și gradații voluntari, precum și personalul civil care participă la acțiuni militare, în mod individual sau colectiv”.

Dispozițiile de lege criticate reglementează — pentru urmașii soldaților și gradaților voluntari, precum și ai personalului civil decedat ca urmare a participării la acțiuni militare, urmași care nu realizează venituri din salarii sau din activități independente — dreptul la o indemnizație lunară egală cu solda lunară brută/salariul de bază brut pe care cel decedat l-a avut la data decesului.

Drepturile urmașilor cadrelor militare sunt prevăzute în Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 20 iulie 1995, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, Curtea reține că, în ceea ce privește drepturile urmașilor personalului care a participat la acțiuni militare, există două reglementări, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 și Legea nr. 80/1995, care se aplică unor categorii distincte de beneficiari.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 16 din Constituție, Curtea reține că, așa cum a statuat în

mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În acest sens este Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens sunt hotărârile din 23 iulie 1968 și din 13 iunie 1979, pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2006 pentru recunoașterea meritelor personalului armatei participant la acțiuni militare și acordarea unor drepturi acestuia și urmașilor celui decedat, excepție ridicată de Nicolita Varodin și Ana Gheorghiu în Dosarul nr. 47.859/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 159

din 12 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale ordonanței de urgență, în ansamblul său, și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Aplicând aceste principii la speța de față, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu instituie discriminări — cu privire la dreptul urmașilor celui decedat — între urmașii cadrelor militare, pe de-o parte, și urmașii soldaților, gradaților voluntari, precum și ai personalului civil, pe de altă parte, deoarece celor din prima categorie le sunt aplicabile alte reglementări cu conținut similar, neexistând între cele două categorii o diferență de tratament juridic în ceea ce privește acordarea unor drepturi bănești.

De altfel, așa cum arată și instanța de judecată care a sesizat Curtea Constituțională, autorii excepției de neconstituționalitate — urmași ai unor cadre militare — beneficiază de măsurile reparatorii prevăzute în Legea nr. 80/1995.

În final, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (1) potrivit cărora cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea și ale art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată nu sunt încălcate prin normele de lege criticate.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Florea Păun în Dosarul nr. 10.720/2/2010* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.483D/2012.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.508D/2012, nr. 1.510D/2012, nr. 1.530D/2012, nr. 1.558D/2012 și nr. 1.608D/2012 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Nicu Chiriac în Dosarul nr. 2.927/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Adreana Teslovan în Dosarul nr. 4.254/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, excepția de neconstituționalitate a articolului unic din Legea nr. 293/2008 și a art. 1, 7, 8 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Eugen Mahu în Dosarul nr. 1.326/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, ridicată de Kovacs Ladislau în Dosarul nr. 5.901/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și a Legii nr. 293/2008, ridicată de Mariana Chiorean în Dosarul nr. 4.079/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, cu delegații depuse la dosare. Lipsesc autorii excepțiilor, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.508D/2012, nr. 1.510D/2012, nr. 1.530D/2012, nr. 1.558D/2012 și nr. 1.608D/2012 la Dosarul nr. 1.483D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Precizează că noul cadru normativ privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității a asanat toate viciile de neconstituționalitate constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, astfel încât, în prezent, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu are atribuții jurisdicționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 46 din 20 ianuarie 2011 și Decizia nr. 948 din 13 noiembrie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin sentințele civile nr. 5.641 din 9 octombrie 2012, nr. 5.566 din 5 octombrie 2012 și nr. 6.310 din 6 noiembrie 2012, pronunțate în dosarele nr. 10.720/2/2010*, nr. 4.254/2/2011 și nr. 5.901/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.

Excepția a fost ridicată de Florea Păun, Adreana Teslovan și Kovacs Ladislau în cauze având ca obiect acțiuni în constatare întemeiate pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

Prin Sentința civilă nr. 5.408 din 1 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.927/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Nicu Chiriac într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

Prin Încheierea din 19 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.326/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și a art. 1, 7, 8 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.**

Excepția a fost ridicată de pârâțul Eugen Mahu într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea calității de lucrător al Securității.

Prin Încheierea din 26 septembrie 2012, îndreptată prin Încheierea din 11 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.079/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, respectiv a Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Mariana Chiorean într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare întemeiată pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că instanțele de contencios administrativ nu pot avea competența materială de a se pronunța asupra unor aspecte sau fapte ce țin de regulamentele sau comandamentele militare specifice.

Autorii susțin, de asemenea, încălcarea prezumției de nevinovăție, deoarece prevederile de lege criticate lasă loc unei interpretări abuzive, punând semnul egalității între calitatea de lucrător al Securității și desfășurarea de activități prin care s-au suprimat ori îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului și creează premisele unei forme de răspundere morală și juridică pentru simpla participare la activitatea fostelor servicii de informații, fără a stabili vreo formă de vinovăție. Inducând ideea prezumției de vinovăție colectivă, se încalcă dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție.

În același timp, susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece acordă atribuții jurisdicționale Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care este astfel plasat în afara Constituției. Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie să fie o autoritate administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, iar unicul scop al acesteia să fie de a permite cetățeanului accesul la propriul dosar, în calitatea sa de „depozitar și administrator” al documentelor întocmite de fosta Securitate.

Contrar art. 126 alin. (5) și art. 24 din Constituție, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se substituie unei instanțe judecătorești, exercitând o jurisdicție specifică în cadrul căreia administrează probe și dă un verdict, în timp ce persoana vizată nu are posibilitatea de a se apăra în fața Colegiului Consiliului, care emite note de constatare a calității de lucrător sau colaborator al Securității. Subliniază că instanța de contencios administrativ are doar un rol formal, întrucât nu face altceva decât să certifice ulterior ceea ce a constatat această autoritate.

Totodată, prin introducerea unei acțiuni în constatare, fără a avea o legitimare procesuală activă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și se substituie instituției Avocatul Poporului. Astfel, prin art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se realizează o extindere nepermisă a sferei titularilor dreptului de acces liber la justiție, dincolo de limitele sale constituționale. Cu alte cuvinte, prevederile legale criticate convertesc dreptul de acces liber la justiție într-o obligație.

De asemenea, desemnarea, inițial, a Tribunalului București — Secția contencios administrativ și, ulterior, a Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ și fiscal ca unică instanță judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este neconstituțională, de vreme ce adeverințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență pot fi contestate de orice persoană interesată în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial. Pe de altă parte, persoanei verificate i se îngrădește posibilitatea exercitării dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiate de domiciliul său. Se creează, totodată, o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Distinct de acestea, se arată că prevederile legale criticate au menirea de a crea un „venin neconstituțional”, care generează dispute și tensiuni generatoare de conflicte.

Autorii susțin că activitățile din trecut au fost desfășurate conform sistemului constituțional de la acea dată, atribuțiile de serviciu au rezultat din lege, iar ordinele militare primite conform regulamentelor în vigoare au fost îndeplinite pentru aplicarea legii, și nu în nume personal. De aceea, încadrarea situațiilor juridice conform reglementării contestate înseamnă încălcarea principiului neretroactivității legii.

De asemenea, utilizarea unor termeni precum „poliție politică”, ca de altfel întregul conținut al definițiilor și textelor din aceste reglementări, incită la sancțiuni colective și, prin urmare, sunt neconstituționale. Etichetarea unei persoane cu apelativul „terorist împotriva cetățenilor țării” și afișarea pe internet a unor înscrisuri unilaterale afectează grav valorile fundamentale, iar faptul de a publica numele unor militari confirmă că măsura are caracter represiv, afectează viața de familie și demnitatea umană, fără ca persoana vizată să se poată apăra în vreun fel.

Totodată, cuprinderea în sfera persoanelor vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a tuturor categoriilor profesionale sau a persoanelor ce ocupă anumite funcții determină izolarea acestora, îndepărtarea din profesii și funcții.

Pe de altă parte, textele de lege criticate reprezintă o tortură psihică la adresa oricărui militar, echivalentă cu un tratament inuman și degradant, contrar art. 22 din Constituție.

Autorii susțin că domeniul de reglementare contestat ca fiind neconstituțional nu este prevăzut de art. 73 din Constituție.

În fine, autorii consideră că, în raport de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nici contextul istoric și nici experiența României nu justifică necesitatea unor ingerințe de genul celor promovate prin reglementările criticate.

În susținerea neconstituționalității prevederilor de lege criticate sunt invocate Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 7 iunie 2010 și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în Cauza *Partidul Comuniștilor (Nepecești) și Ungureanu împotriva României*, 2005.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu conține prevederi cu caracter sancționator, ci urmărește scopul de deconspirare a persoanelor care au contribuit la instrumentarea dosarului întocmit de fosta Securitate, iar procedura de judecată întemeiată pe acest act normativ respectă principiile oralității, contradictorialității, publicității și dreptului la apărare. Instanța judecătorească reține, de asemenea, că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relături verbale consemnate de lucrătorii Securității*” din cuprinsul art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 672 din 26 iunie 2012.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în dosarele nr. 1.483D/2012, nr. 1.508D/2012 și nr. 1.510D/2012, și-a exprimat punctul său de vedere în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând aspecte din jurisprudența Curții Constituționale. Arată, totodată, că procedura instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 răspunde, în ansamblul său, cerințelor constituționale, dar și celor din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, revenind instanței de judecată rolul de a aprecia cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. De asemenea, arată că impunerea ca anumite cauze să fie judecate la o instanță unică în țară nu este o nouă lege legislativă, sens în care face referire la art. 116 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală și la art. 2 din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992. În celelalte dosare, Guvernul nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1, art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ordonanța de urgență, în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, și Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, democratic și social, și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 22 alin. (2) privind interzicerea torturii și a oricărei pedepse sau tratament inuman ori degradant, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 26 alin. (2) privind dreptul persoanei fizice de a dispune de ea însăși, art. 29 alin. (1) și (2) privind libertatea gândirii și a opiniilor, libertatea credințelor religioase, precum și a conștiinței, art. 30 alin. (6) și (7) privind limitele libertății de exprimare, art. 31 alin. (3) privind limitele dreptului la informație, art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 privind fidelitatea față de țară, art. 55 privind apărarea țării, art. 73 alin. (3) privind domeniile de reglementare prin lege organică, art. 116 privind organizarea ministerelor și a altor organe de specialitate, art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și art. 126 alin. (1), (5) și (6) privind realizarea justiției, interzicerea înființării instanțelor extraordinare și controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 5 paragraful 1 lit. c) privind unul dintre cazurile în care este permisă lipsirea de libertate, potrivit căilor legale, art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 7 privind principiul legalității pedepsei și a incriminării, art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, art. 10 paragraful (2) privind limitele libertății de exprimare, art. 14 — *Interzicerea discriminării* și art. 15 — *Derogarea în caz de stare de urgență*, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispozițiile art. 2 pct. 1 privind interzicerea discriminării, art. 3 privind dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei, art. 5 privind interzicerea torturii, pedepselor sau tratamentelor crude, inumane sau degradante, art. 7 privind egalitatea în fața legii, art. 19—21 privind dreptul la libertatea opiniilor și exprimării, libertatea de întrunire și de asociere pașnică, dreptul de a lua parte la conducerea treburilor publice ale țării și dreptul de acces egal la funcțiile publice din țara sa, dispoziții cuprinse în Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 19 și art. 25 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 2 și art. 4 din Convenția nr. 111/1958 a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul forței de muncă și exercitării profesiei, art. 1 și art. 2 din Convenția nr. 122/1964 a Organizației Internaționale a Muncii privind politica de ocupare a forței de muncă, precum și art. E din partea a IV-a a Cartei sociale europene, revizuită.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, a constatat că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” cuprinse în art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum au fost modificate prin art. unic pct. 3 din Legea nr. 293/2008, sunt neconstituționale. În aceste condiții, Curtea constată că, în cauza de față, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile*

constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit anterior sesizării Curții, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

2. În continuare, Curtea constată că celelalte prevederi de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare.

Astfel, în legătură cu critica de neconstituționalitate susținută din perspectiva stabilirii competenței instanțelor de contencios administrativ de a se pronunța asupra unor acte de comandament cu caracter militar, Curtea a constatat că prevederile legale criticate nu reglementează controlul judecătoresc al unor astfel de acte. Controlul legalității sau temeiniciei acestora excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume „*accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității*” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

De asemenea, Curtea a reținut, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate au produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității. Curtea a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

Totodată, Curtea a observat că, urmărind să înlăture orice echivoc de natură să genereze interpretări speculative, susceptibile de a aduce atingere onoarei și demnității persoanei, legiuitorul a înțeles să dedice întregul articol 2 din ordonanța de urgență definirii termenilor cu care aceasta operează (a se vedea Decizia nr. 1.074 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 14 octombrie 2009).

Curtea a mai reținut că stabilirea elementelor care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale, fără a angaja răspunderea juridică (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010, și Decizia nr. 127 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 9 martie 2010).

Totodată, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, a cărei existență se întemeiază pe dispozițiile art. 116 alin. (2) și art. 117 alin. (3) din Legea

fundamentală. Această autoritate este lipsită de atribuții jurisdicționale, iar actele sale privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată.

Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să plaseze Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității în afara cadrului constituțional și să confere acestuia rolul de instanță extraordinară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, și Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009).

În cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt edificatoare în acest sens, conferind persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

De asemenea, legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești (a se vedea Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

În același timp, Curtea a constatat că posibilitatea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova

acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului, care dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

Totodată, Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adevărințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008, stabilește, fără echivoc, că „*Adevărințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor*” (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că normele supuse controlului de constituționalitate asigură un raport rezonabil de proporționalitate între interesele concurente implicate, precum și un just echilibru între respectarea dreptului la viață intimă, familială și privată, pe de o parte, și a dreptului la informație, pe de altă parte, fiind create premisele valorificării acestor drepturi în concordanță cu exigențele proprii unui stat de drept, garant al valorilor supreme în spiritul idealurilor Revoluției din decembrie 1989, potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 211 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 29 mai 2012).

Curtea a mai reținut că aprecierea întrunirii cumulative a condițiilor prevăzute de lege pentru constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității revine instanței judecătorești — Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București. Asemenea aspecte reprezintă, așadar, probleme ce țin exclusiv de interpretarea și aplicarea legii, fiind de competența instanței judecătorești, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată (a se vedea, în sensul celor de mai sus, Decizia nr. 27 din 5 februarie 2013*), nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii).

*) Decizia nr. 27 din 5 februarie 2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 21 martie 2013.

De asemenea, examinând critica de neconstituționalitate a Legii nr. 293/2008, formulată în raport cu art. 73 alin. (3) din Constituție, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că în raport cu obiectul și conținutul său — accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și organizarea și funcționarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, legea supusă controlului de constituționalitate face parte din categoria legilor organice, fiind în concordanță cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. t) și art. 117 alin. (3) din Legea fundamentală (a se vedea Decizia

nr. 962 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 30 ianuarie 2013).

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea constată că raportarea criticilor de neconstituționalitate la celelalte dispoziții constituționale și din actele juridice internaționale invocate nu are relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, în privința sintagmelor „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, excepție ridicată de Florea Păun în Dosarul nr. 10.720/2/2010*, Adreana Teslovan în Dosarul nr. 4.254/2/2011, Kovacs Ladislau în Dosarul nr. 5.901/2/2012 și Mariana Chiorean în Dosarul nr. 4.079/2/2012, dosare ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a celorlalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Florea Păun în Dosarul nr. 10.720/2/2010*, Nicu Chiriac în Dosarul nr. 2.927/2/2012, Adreana Teslovan în Dosarul nr. 4.254/2/2011, Eugen Mahu în Dosarul nr. 1.326/2/2012, Kovacs Ladislau în Dosarul nr. 5.901/2/2012 și Mariana Chiorean în Dosarul nr. 4.079/2/2012, dosare ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 162

din 12 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Gheorghe Chesaru în Dosarul

nr. 3.516/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.577D/2012.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 672 din 26 iunie 2012, pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, în privința sintagmelor „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, și ca neîntemeiată cât privește excepția de neconstituționalitate a celorlalte prevederi criticate ale aceluiași act normativ, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 3.546 din 28 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.516/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Chesaru într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare întemeiată pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, pentru a nu se încălca art. 126 alin. (6) din Constituție, instanțele de contencios administrativ nu pot avea competența de a se pronunța asupra unor aspecte sau fapte ce țin de regulamentele sau comandamentele militare specifice.

De asemenea, autorul susține încălcarea prezumției de nevinovăție, deoarece prevederile de lege criticate lasă loc unei interpretări abuzive, punând semnul egalității între calitatea de lucrător al Securității și desfășurarea activității prin care s-au suprimat ori îngădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului și creează premisele unei forme de răspundere morală și juridică pentru simpla participare la activitatea fostelor servicii de informații, fără a stabili vreo formă de vinovăție.

În același timp, prevederile legale criticate acordă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității dreptul de a desfășura o activitate jurisdicțională. Or, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie să fie o autoritate administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, iar unicul scop al acesteia să fie de a permite cetățeanului accesul la propriul dosar, în calitatea sa de „depozitar și administrator” al documentelor întocmite de fosta Securitate.

Contrar art. 126 alin. (5) și art. 24 din Constituție, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se substituie unei instanțe judecătorești, exercitând o jurisdicție specifică în cadrul căreia administrează probe și dă un verdict privind calitatea de lucrător al Securității, în timp ce persoana vizată nu are posibilitatea de a se apăra în fața Colegiului Consiliului. Subliniază că instanța de contencios administrativ are doar un rol formal, întrucât nu face altceva decât să certifice ulterior ceea ce a constatat această autoritate.

Totodată, prin introducerea unei acțiuni în constatare, fără a avea o legitimare procesuală activă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și se substituie instituției Avocatului Poporului. Astfel, prin art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se realizează o extindere nepermisă a sferei titularilor dreptului de acces liber la justiție, dincolo de limitele sale constituționale. Cu alte cuvinte, prevederile legale criticate convertesc dreptul de acces liber la justiție într-o obligație.

De asemenea, desemnarea, inițial, a Tribunalului București — Secția contencios administrativ și, ulterior, a Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ și fiscal, ca unică instanță judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al

Securității, este neconstituțională, de vreme ce adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență pot fi contestate, de orice persoană interesată, în fața instanței de contencios administrativ competentă teritorial. Pe de altă parte, persoanei verificate i se îngădește posibilitatea exercitării dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiată de domiciliul său.

În fine, autorul excepției precizează că, prin reglementarea voit contradictorie, cuprinsă în art. 10 alin. (2) referitor la instanța competentă în soluționarea contestațiilor formulate împotriva adevărurilor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9, comparativ cu cea din art. 11 alin. (1) din ordonanță privind instanța judecătorească competentă să soluționeze acțiunea în constatare introdusă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se creează o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că actul normativ criticat nu este în conflict cu art. 126 alin. (6) din Constituție și că definirea noțiunii de lucrător al Securității nu induce ideea prezumției de nevinovăție pentru toți lucrătorii fostei Securități, o asemenea calitate urmând a fi constatată prin hotărâre judecătorească, în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege. Totodată, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu este nici instanță extraordinară, nici organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, deoarece nu pronunță o hotărâre sau un alt act ce ar putea fi asimilat unui act administrativ-jurisdicțional, iar faptul că efectuează anumite verificări cu caracter administrativ nu echivalează cu substituirea în atribuțiile instanței judecătorești. Referitor la promovarea acțiunii în constatare, instanța judecătorească reține că dreptul de acces la justiție nu este unul absolut, iar reglementarea prin care se recunoaște calitate procesuală autorității publice menționate rezultă din finalitatea ordonanței de urgență criticate, constând în apărarea unor valori superioare interesului privat. Arată, de asemenea, că Avocatul Poporului nu este singura instituție căreia, în anumite condiții, i se recunoaște calitate procesuală activă în ceea ce privește exercițiul dreptului de chemare în judecată, un astfel de rol fiind recunoscut, de exemplu, și Ministerului Public.

Instanța judecătorească apreciază, în fine, că nu este încălcat niciun drept al cetățeanului prin neacordarea posibilității persoanei de a propune probe în apărare în etapa administrativă, atât timp cât acest drept poate fi efectiv exercitat în fața instanței judecătorești.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt constituționale, sens în care arată că normele de lege criticate nu încălcă prezumția de nevinovăție, dreptul la apărare sau dreptul la un proces echitabil. Consideră că prezumția de nevinovăție nu este aplicabilă procesului declanșat în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, act normativ care, în ceea ce privește procedura de judecată, asigură respectarea dreptului la apărare și a principiilor oralității, contradictorialității și publicității. De asemenea, apreciază că rolul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, de autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanței judecătorești, nu este cel de instanță extraordinară. Totodată, actul normativ criticat nu încălcă nici

dispozițiile constituționale conform cărora instituția Avocatul Poporului apără drepturile și libertățile persoanelor fizice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului, precum și art. 126 alin. (5) și (6) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare și controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, a constatat că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” cuprinse în art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale. În aceste condiții, Curtea constată că, în cauza de față, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

2. Totodată, Curtea reține că celelalte prevederi criticate ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare.

Astfel, în legătură cu critica de neconstituționalitate susținută din perspectiva stabilirii competenței instanțelor de contencios administrativ de a se pronunța asupra unor acte de comandament cu caracter militar, Curtea a constatat că prevederile legale criticate nu reglementează controlul judecătoresc al unor astfel de acte. Controlul legalității sau temeiniciei acestora excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume „*accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității*” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

De asemenea, Curtea a reținut, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității. Curtea a statuat că actul normativ criticat urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a acestor persoane, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

În continuare, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009).

De asemenea, în cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâțul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 455 din 8 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 30 iunie 2012).

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt edificatoare în acest sens, conferind persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

De asemenea, legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității (a se vedea Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

Totodată, Curtea a constatat că posibilitatea Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului, care dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, în privința sintagmelor „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, excepție ridicată de Gheorghe Chesaru în Dosarul nr. 3.516/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a celorlalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

*) Decizia nr. 27 din 5 februarie 2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 21 martie 2013.

Totodată, Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adeverințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin articolul unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008, stabilește, fără echivoc, că „*Adeverințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor*” (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

În fine, Curtea a mai reținut că aprecierea întrunirii cumulative a condițiilor prevăzute de lege pentru constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității revine instanței judecătorești — Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București. Asemenea aspecte reprezintă, așadar, probleme ce țin exclusiv de interpretarea și aplicarea legii, fiind de competența instanței judecătorești, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 27 din 5 februarie 2013*), nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii].

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea constată că celelalte dispoziții constituționale invocate nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Mihai Cristian Sebastian
din funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării
Regionale și Administrației Publice**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Cristian Sebastian se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucurești, 9 mai 2013.
Nr. 211.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Constantin Marius Banu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării
Regionale și Administrației Publice**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Constantin Marius Banu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucurești, 9 mai 2013.
Nr. 212.

ACTE ALE ASOCIAȚIEI NAȚIONALE A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea raportului și programului de activitate ale Consiliului director

În temeiul art. 7 alin. (3) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2013,

Conferința națională a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă raportul de activitate al Consiliului director pentru anul 2013.
director pentru anul 2012.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al

Art. 2. — Se aprobă programul de activitate al Consiliului României, Partea I.

Președintele Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România,
Marian Petre

București, 21 aprilie 2013.
Nr. 1.

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli și a situațiilor financiare anuale

În temeiul art. 7 alin. (3) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2013,

Conferința națională a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă situațiile financiare anuale pentru anul 2012.

Art. 3. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2013.

Art. 2. — Se aprobă descărcarea de gestiune a Consiliului director pentru anul 2012.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România,
Marian Petre

București, 21 aprilie 2013.
Nr. 2.

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind aprobarea standardelor de evaluare obligatorii pentru desfășurarea activității de evaluare

În temeiul art. 5 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2013,

Conferința națională a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă următoarele standarde de evaluare:
a) Standardele internaționale de evaluare IVS (International Valuation Standards), ediția 2011, traduse în limba română de S.C. IROVAL — CERCETĂRI ÎN EVALUARE — S.R.L.;

b) ghidurile de evaluare, editate de către S.C. IROVAL — CERCETĂRI ÎN EVALUARE — S.R.L., compuse din:

b.1) ghidurile de evaluare (GE), care cuprind:

- (i) Ghidul de evaluare GE 1 „Verificarea evaluărilor”;
- (ii) Ghidul de evaluare GE 2 „Evaluarea proprietății imobiliare generatoare de afaceri”;

(iii) Ghidul de evaluare GE 3 „Evaluarea proprietăților din industria extractivă”;

(iv) Ghidul de evaluare GE 4 „Considerații privind implicațiile substanțelor periculoase și toxice în evaluare”;

(v) Ghidul de evaluare GE 5 „Estimarea valorii de asigurare”;

b.2) Glosarul IVS 2011.

(2) Standardele de evaluare prevăzute la alin. (1) sunt obligatorii pentru desfășurarea activității de evaluare.

Art. 2. — (1) Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Conferinței naționale a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România nr. 3/2012 privind aprobarea standardelor

de evaluare obligatorii pentru membrii Uniunii Naționale a Evaluatoarelor Autorizați din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 31 mai 2012, își încetează aplicabilitatea.

Președintele Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România,
Marian Petre

București, 21 aprilie 2013.

Nr. 3.

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Regulamentului Comisiei de etică și disciplină

În temeiul art. 10 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2013, și al art. 12 alin. (5) din Regulamentul de organizare și funcționare al Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 353/2012,

Conferința națională a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Regulamentul Comisiei de etică și disciplină, aprobat prin Hotărârea Conferinței naționale a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România nr. 2/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 31 mai 2012, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 3, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:**

„(1¹) Condițiile de executare a sancțiunii prevăzute la alin. (1) lit. b), precum și efectele neexecutării acesteia se stabilesc prin normele de punere în aplicare, adoptate conform art. 31.”

2. **După articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 3¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 3¹. — (1) Comisia de etică și disciplină are competența să elaboreze normele și procedurile necesare pentru aplicarea unitară a prezentului regulament.

(2) Normele și procedurile prevăzute la alin. (1) se aprobă de Consiliul director, prin hotărâre.”

3. **La articolul 5, după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:**

„d) elaborează norme și proceduri pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, precum și modificări și completări ale acestora, atunci când este cazul, pe care le supune spre aprobare Consiliului director.”

4. **La articolul 13 alineatul (1), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„a) la sesizarea oricărei persoane fizice sau juridice interesate;

b) prin autosesizarea președintelui Asociației, inclusiv ca urmare a unor articole din mass-media, în conformitate cu procedura de autosesizare aprobată de Consiliul director, la propunerea Comisiei de etică și disciplină.”

5. **La articolul 20, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Pentru începerea cercetării disciplinare propriu-zise sunt obligatorii efectuarea cercetării prealabile și audierea persoanei cercetate, cu excepția situației când aceasta nu se prezintă la convocarea făcută de președintele Comisiei de etică și disciplină.”

6. **La articolul 25 alineatul (9), litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„h) semnătura președintelui Asociației.”

Art. II. — Normele de punere în aplicare a Regulamentului Comisiei de etică și disciplină se adoptă în termen de cel mult 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România,
Marian Petre

București, 21 aprilie 2013.

Nr. 4.

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ A EVALUATORILOR AUTORIZAȚI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea unor membri de onoare

În temeiul art. 7 alin. (3) lit. g) și al art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2013,

Conferința națională a Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă acordarea calității de membru de onoare al Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România (denumită în continuare ANEVAR) domnului Dumitru Aurelian Senculeț.

Art. 2. — Se aprobă acordarea calității de membru de onoare al ANEVAR domnilor Ioan Adrian Crivii, Mihail Bojincă, Ion Anghel și Filip Stoica, foști președinți ai Asociației Naționale a Evaluatorilor din România, asociație profesională

neguvernamentală, independentă, înființată în anul 1992 conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, și declarată de utilitate publică prin Hotărârea Guvernului nr. 1.447/2004 (denumită în continuare *Asociația*).

Art. 3. — În sensul art. 7 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2013, prin foști președinți ai ANEVAR se înțeleg și foștii președinți ai Asociației.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România,

Marian Petre

București, 21 aprilie 2013.

Nr. 5.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

